

Kerstin Enskog (dotter till Gösta och Ingrid Löfgren):

FYRVAKTARENS ANDE SVÄVADE ÖVER OSS

Då min far Gösta Löfgren blev medlem i Föreningen Fyrtornet, fick även jag och mina tre bröder tillgång till denna fantastiska plats. Jag har många starka barndomsminnen från fyren och fyrplatsen och våra utflykter dit under alla årstider.

Jag minns vintrarna, då isflaken tornade upp sig som isberg längs klippstranden och vi försökte klättra upp i dem. Förmodligen höll våra föräldrar ögonen på oss för istäcket sträckte sig sällan särskilt långt ut, där i stället öppet vatten tog vid.

Om våren hade vi i bästa fall en smal spång att ta oss fram på och i annat fall fick vi vada i leran och hoppa på stenar bredvid den plats där spången legat. Isen var ibland förödande för spången. När vi kom fram till fyren och hela Vänern bredde ut sig framför oss och man andades in alla goda vårdofter då upplevde jag en slags lycka. Pappa brukade alltid låsa upp fyrstugan och vi gick in. Den speciella lukt som slog emot oss kan jag fortfarande känna i näsborrarna. Vi öppnade verandadörrarna, tog ut stolar och åt vår matsäck. Ibland satt vi också vid Östra Boden, om det blåste för mycket på verandan. Det var varmt och skönt vid väggen och där doftade det också på ett speciellt sätt. Vid varje besök på fyren ingick, att man klättrade upp i fyrtornet. Jag minns, att jag tyckte trapporna var nästan oändliga. Jag minns också alla döda flugor i trappa och fönster, som jag var noga med att inte nudda. Och så utsikten där man klara dagar kunde se ända till Kinnekulle.

Somrarna, den kanske härligaste årstiden att besöka fyren, då vi hoppade på klipporna och lyckades hitta ställen där vi kunde ta oss i vattnet för att bada. Vi rodde ibland ut i den lille ekan, som pappa och Per Brelin iordningställde under vårarna. Favoritplatsen, att ta sig till, var Östra Grisen, ganska långt att ro, men när man gled in i lagunen, tyckte nog även roddaren, att det var värt besväret. Där var mycket lättare att ta sig ner i vattnet än det var vid fyren. Här satte man sig på en klippställning och åkte kana ner i vattnet. En fin somrardag åkte pappa, mina tre bröder och jag till fyren. Det ovanliga var, att vi skulle övernatta i fyrstugan. På vinden stod några sängar där vi skulle ligga. Jag glömmer aldrig den natten och alla ljud jag hörde, alla

små tassande steg av mössen som var fyrens ständiga invånare. Och den gamle fyrvaktarens ande, som svävade över oss. En annan gång när jag var lite äldre, cyklade jag och två vänner, jag tror en av dem var Cecilie Brelin, hela vägen från Färjestad där vi bodde till fyren. Cyklarna var fullastade med mat, sovsäckar och annat nödvändigt. Den gången sov vi över i Östra Boden. Pappa och Per hade inrett den boden med våningssängar samt lite andra möbler. Där var riktigt hemtrevligt. Vi sov inte mycket den natten.

Höstarna var också härliga att besöka fyren även om det för det mesta blåste mycket och man frös. Inne i fyren var det ännu kallare än ute trots att vi ibland tände en brasa i kakelugnen.

Det hörde alltid till fyrbesöken, att vi skrev i gästboken. Jag gissar, att det finns många minnesanteckningar från den tiden framför allt nedtecknade av min pappa, som var en flitig besökare av fyren och en duktig skribent. Pappa och Per åkte ofta till fyren tillsammans. Brelins var våra närmaste och mycket kära grannar så det var enkelt för pappa och Per att, utan några längre förberedelser, ge sig av till fyren. De gjorde många dagsverken där, men framför allt älskade de att fiska eller att bara strosa omkring. Fyren var deras andningshål. Fiskelyckan var väldigt varierande. Det hände, att det inte bara var vår katt Murre som blev glad över fångsten. Ibland fick mamma Inga steka några goda abborrar åt familjen. Pappa och Per var mycket stolta vid sådana tillfällen. Kräftskivorna om hösten deltog ju aldrig vi barn i, men förberedelserna var stora och de vuxna var uppslupna och glada både när de gav sig av och när de kom hem.

Jag har bara goda minnen från fyren. Jag skulle vilja säga att upplevelserna där berikade min barndom och uppväxt. När mina bröder, som alla bor i Stockholmstrakten, hälsar på, vill de ofta åka ut till fyren för att återuppliva gamla minnen. Vi är alla tacksamma, att vi haft tillgång till Skage Fyr!

I lagunen på östra Grisen. I fören sitt Kerstin, bröderna Rolf och Åke sitter i aktern. Båten är ekan som hörde till fyren.